

sætter Bestemmelsen om Kommunalbestyrelserne ind igen. Den fandtes ikke i Indstillingen, den fandtes ikke i Loven. Der findes saaledes ingen som helst Ret for Kommunalbestyrelserne til at bestemme angaaende dette Forhold. Selv om den ærede Ordfører for Venstrepartiet (Lillelund) har foreslaaet en Dagsorden, som skal vedtages — naturligvis med Tilslutning fra konservativ Side —, og det i denne hedder, at Cirkulæret af 21. Marts er i Overensstemmelse med Arbejdsløshedsloven, gør denne Dagsorden ikke Bestemmelsen mere lovlig. Det er blot at sætte Magten i Rettens Sted og ikke andet.

Hvad angaar Nedsættelsen af Understøttelsen vil jeg, som jeg hævdede i en kort Bemærkning i Gaar, hævde, at Forudsætningen for fortsat Hjælp under hele Behandlingen i Udvalget var den, at det var samme Hjælp, samme Understøttelse, som de enkelte Medlemmer har sikret sig igennem deres Arbejdsløshedskasse, og den Forklaring, det ærede Medlem Hr. Lillelund gav i Gaar om, at det var ikke det Forslag, der blev vedtaget — han mente sandsynligvis dermed, at vi ikke blev enige her i Folketinget, og at det altsaa var det Forslag, som kom fra Landstinget, som blev vedtaget her —, gør ikke Sagen bedre. Det ærede Medlem Hr. Lillelund er Gang efter Gang som Ordfører for Venstre under Forhandlingerne, og sidste Gang den Aften, da Forhandlingerne om Folketingets Forslag sprængtes, kommet til mig og har erklæret, at Venstre kunde strække sig et godt Stykke, hvad det økonomiske angik. Ikke alene kunde Venstre gaa med til at give fortsat Hjælp i Henhold til, at Arbejdsløshedskasserne betalte, hvad det enkelte Medlem havde sikret sig igennem Arbejdsløsheds-kassen; det ærede Medlem erklærede, at det vilde man gaa med til for derigennem at styrke Arbejdsløshedsforsikringen. Men ved den sidste Sammenkomst, hvor ogsaa det ærede Medlem Hr. Reedtz-Thott var til Stede, erklærede det ærede Medlem endvidere, at udover dette kunde Venstre strække sig til at give 1 Kr. i Tillæg — det ærede Medlem Hr. Lillelund nævnte paa det Tidspunkt kun 1 Kr. som Tillægshjælp —, fordi man fra Venstres Side maatte indrømme, at de forsikringsmæssige Understøttelser var for smaa til, at man kunde leve af dem.

Naar nu disse nedsættes med to Trediedele, vil jeg spørge den højtærede Minister, om han har været ganske klar over Rækkevidden af den Bestemmelse i Cirkulæret,

hvad det vil sige for Tusinder af Arbejderfamilier. Har den højtærede Minister været klar over, at f. Eks. Familieforsørgere kun faar 8 Kr. om Ugen i fortsat Hjælp? For det er det virkelige Forhold. Jeg kan ikke tro, at Ministeren rigtig har tænkt over det. Den højtærede Minister vil sikkert meget frabede sig at skulle leve af 8 Kr. om Ugen. Jeg har aldrig set Ministeren vise en saadan Grad af Sparsommelighed. Det er mig bekendt, at den højtærede Minister foruden sin Ministergage har andre lønede Tillidshverv, saaledes at Ministeren ikke er i Stand til at leve tilnærmelsesvis, som Ministeren byder Tusinder og atter Tusinder af fattige Arbejderfamilier det. Det er saa let, naar det gaar ud over andre. Det er ikke nær saa let, naar man skal til at skrive sine egne Indtægter ned. Naar Ministeren en Gang ved Socialdemokratiets Hjælp bliver arbejdsløs — og det, haaber jeg, varer ikke saa forfærdelig længe —, har Ministeren det Gode at falde tilbage paa, at han ikke skal henvende sig til Hjelpekasserne og bede om fortsat Hjælp af 8 Kr. om Ugen. Nej, Ministeren har sikret sig en ganske antagelig Arbejdsløshedsunderstøttelse i Form af Ministerpension og saa, hvad han kan redde sig udenom.

Dette er en ret mærkelig Moral hos den, der som Ministeren adskillige Gange har sagt: „Min sociale Forstaaelse kender De dog, og den gaar ikke i Retning af at søge at skade de smaa i Samfundet.“ Det skal Guderne vide! Ved det Cirkulære, som Ministeren har udsendt, har Ministeren da gjort, hvad han kunde, for at tvinge de smaa og fattige i Samfundet ned til Sultegrænsen. Thi det er, som jeg siger: For Tusinder vil disse Bestemmelser betyde, at de bliver sat ned paa en Understøttelse af 8 Kr. om Ugen. Saa kan de dertil, naar Kommunalbestyrelsen bevilger det, faa 80 Ø. om Dagen eller 4 Kr. 80 Ø. om Ugen. Det er 12 Kr. 80 Ø., de kan faa at leve af.

Der er udsendt, jeg tror, 10 eller 11 Cirkulærer dels af Ministeren, dels af Arbejdsdirektøren — der har ikke været sparet paa Papiret i saa Henseende —, men nogen ophøjet Forestilling om den Fasthed, der er i Indenrigsministeriets Administration, faar man ikke gennem alle disse Cirkulærer, der ligesom vælter over hinanden. Skulde det ikke være muligt — et Cirkulære fra eller til gør jo ikke saa meget —, at Ministeren for at rette de Brølere, her er lavet ved dette sidste Cirkulære, kunde udstede et Cirkulære til, som i hvert Fald gav Mulighed for, at de, der er ramt af Ar-